Ο ΣΥΝΩΣΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

31-01-2012

Η Μικρασία μας βογκά, πλημμύρισε στο αίμα.
Βούρκωσαν γύρω τα βουνά, κλαίνε οι καμπάνες, κλαίνε.
Σφάζει η Τουρκιά τους Έλληνες, δεν την χορταίνει το αίμα.
Γδάρανε τον Χρυσόστομο, σφάζουν μωρά και μάνες.
Κι’ ο θάνατος αλάφιασε, φρούμαξε τ’ άλογό του,
χάνεται η πατρίδα μας, χάνεται η φυλή μας.

Σαν τα πουλιά πετάξανε τα έρμα τα παιδιά σου.
Κι όποιος προλάβει αρπάζεται σε καραβιού ανεμόσκαλα,
σε καϊκιού κατάρτι, της βάρκας πιάνουν το σκαρί
και του θεού το χέρι. Εκεί το όνειρο τελείωσε
και το κορμί, απ’ τις ρίζες του, κόπηκε και μαράθη.
Βούρκωσαν τα ματάκια τους, μάτωσε η ψυχή τους
χανότανε το είναι τους, χανόταν η ζωή τους.

Για να γλυτώσουν την σφαγή, φεύγουν για την Ελλάδα,
σφιχτά κρατώντας αγκαλιά, πέρα από τις ψυχές τους,
την Παναγιά στον κόρφο τους, στα χέρια τα παιδιά τους
και στον γειρτό τον ώμο τους, μια χούφτα χώμα,
σ’ ένα μαντήλι, μ’ ευλάβεια βαλμένο, στον μποξά τους.
Και σαν ξημέρωσε η αυγή, μες σε λυγμούς και πόνο,
με βάρκες ξεμπαρκάρανε, στων λιμανιών τον όρμο.

Κι ευθύς, στο λοιμοκαθαρτήριο, σαν βρώμικους τους πάνε.
Κι αφού πρώτα τους μέτρησαν, τους ‘βάλαν στην αράδα,
άντρες ,γυναίκες και παιδιά, σαν πρόβατα σε στάνη,
τους κούρεψαν όλους γουλί, γυναίκες ξανθομάλλες
κι άντρες λεβέντες, με μαλλί κοράκου κι αλαβάστρου
κι αφού πλυθήκανε, με πράσινο σαπούνι με ποτάσα,
περάσανε από γιατρούς, μην κουβαλούν αρρώστιες
και σαν τους έβλεπε ο γιατρός και ήτανε εν τάξει,
τους μοίραζαν σε toll, στις φτωχογειτονιές,
μ’ ένα ξερό ψωμί και μια μπουκιά φαί απ’ το καζάνι,

για να στηρίξουν την ζωή, που ρίζες ήδη άρχιζε να βγάνει.

Και κύλησαν τα χρόνια δύσκολα κι’ ήρθαν κι άλλες σκοτούρες.
Ήρθαν πολέμοι και φριχτά, χρόνια καταραμένα.
Μα ο πρόσφυγας δεν λύγισε, μον’ έσφιξε τα δόντια
και δούλεψε σκληρά, μ’ αγάπη, για το χώμα,
τις τέχνες, την γραφή, το εμπόριο, το επιχειρείν
κι έγινε τούτος οδηγός, στην κοινωνία φάρος.

Κι εσύ, Ελλάδα μας γλυκιά, νόστιμον ήμαρ των παιδιών σου,
στο σώμα σου βαθιά κρατάς, κάτι απ’ την παλιά πατρίδα.
Εδώ οι ψυχές και τα κορμιά, με στεναγμούς και δάκρυα,
ξεπλύνανε τον πόνο και το αίμα και ξανακτίσανε απ’ το μηδέν,
ζωή καινούργια και μάλιστα, πολύ, πολύ, ωραία,
μ’ αρώματα και ευωδιές, φερμένες απ’ την μάνα μας,
την όμορφη κι’ αξέχαστη, γλυκιά, Μικρά Ασία.